

ikke mere end rimeligt, at Rigsdagen af og til paa ny beskæftiger sig med Lovreglerne herom. Det er imidlertid ogsaa naturligt, at man, naar der skal foretages gennemgribende Ændringer i de gældende Regler, eller Udviklingen skal fortsættes paa dette Omraade, behandler disse Ændringer med den størst mulige Grundighed. Dette er ogsaa sket for det foreliggende Lovforslags Vedkommende, idet det er blevet behandlet i et Udvalg, og jeg maa sige et virkelig sagkyndigt Udvalg, hvori efter min Opfattelse alle berettigede Interesser har været repræsenteret. Det Forslag, der er fremgaaet af Udvalgsarbejdet, har dannet Grundlaget for Udarbejdelsen af Lovforslaget, og saa vidt jeg forstaaer, af dette i ret nøje Overensstemmelse med, hvad det sagkyndige Udvalg har foreslaaet. Jeg forstaaer ogsaa, at de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, er Udtryk for en Udvikling paa Grundlag af de Erfaringer, som er indhentet, medens Loven af 1918 med Ændringerne af 1921 har været gældende. Lovforslaget indeholder ikke noget nævneværdigt nyt, der er ikke foretaget principielle Ændringer, der er, som sagt, Tale om en Udvikling, og da det høje Ting har haft Lejlighed til at se ikke blot de Bemærkninger, hvormed Justitsministeriet ledsager det fremsatte Forslag, men ogsaa Udvalgets Forslag med de dertil knyttede Bemærkninger, finder jeg egentlig ikke nogen Grund til at komme ind paa en særlig indgaaende Gennemgang af Lovforslaget. Der er kun nogle enkelte Ting, som jeg skal tillade mig at berøre.

Ærede Medlemmer vil erindre, at da vi i Landstingets sidste Møde behandlede Lovforslaget om Ruteautomobilkørsel og Fragtmandskørsel, blev der fra flere Sider udtalt nogen Frygt for, at man i Stedet for at decentralisere Administrationen paa dette Omraade var ved at komme ind paa at centralisere den i for høj Grad, idet man lagde for stor Myndighed i forskellige Ministres Haand. Man kunde maaske med samme Ret sige noget tilsvarende med Hensyn til dette Lovforslag, om end jeg maa sige, at de Spørgsmaal, som Talen her er om, i mange Tilfælde vanskeligt vil kunne finde den i alles Interesse bedste Løsning, hvis der ikke er en central Myndighed, som træffer Afgørelsen. Der er jo nemlig mangfoldige Forhold at tage i Betragtning ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal.

Da jeg gennemgik nærværende Lovforslag, standsede jeg ved en Bestemmelse

i § 4, en Bestemmelse, om hvilken jeg mener, at den maaske helst burde udgaa. Jeg tænker her paa § 4, 2det Stykke, sidste Punktum. I første Punktum af samme Stykke bestemmes det, at naar Broer kan beskadiges ved for stærk Kørsel, skal det paagældende Amtsraad eller Byraad være bemyndiget til ved Opslag at forbyde eller begrænse Færdselen med visse Motorkøretøjer. I sidste Punktum bestemmes dernæst, at Ministeren for offentlige Arbejder kan omgøre de Beslutninger, der i saa Henseende træffes af vedkommende kommunale Raad. Det er muligt, man kan anføre en eller anden speciel Begrundelse for, at Ministeren for offentlige Arbejder faar en saadan Bemyndigelse, men jeg har ikke kunnet finde den. I hvert Fald har jeg ikke kunnet finde en tilstrækkelig vægtig Begrundelse for den Regel, at naar en kommunal Myndighed — det være sig et Byraad eller et Amtsraad — finder, at en Bro er for svag til at kunne bære den Færdsel, som foregaar paa den, og derfor begrænser eller helt standser Færdsel af en vis Art over Broen, saa skulde en højere Myndighed kunne komme og sige: Jeres Opfattelse af disse Forhold er ikke rigtig, hvorefter denne højere Myndighed skulde kunne omgøre det kommunale Raads Beslutning. Man skulde dog tro, at de kommunale Myndigheder, der her er Tale om, har den fornødne Forstaaelse og den fornødne Ansvarsfølelse, saa man kan give dem Ret til at sige: Vi standser eller begrænser denne Færdsel over Broen, idet vi finder, at Broen er for svag til at bære den Trafik, der nu foregaar over den; vi tør ikke paatage os Ansvaret for denne Trafiks Fortsættelse. Naar en kommunal Myndighed træffer en saadan Beslutning, bør ikke en højere Myndighed kunne omgøre denne Beslutning. Dog kan maa maaske anføre en eller anden Begrundelse for, at den nævnte Regel er indsat i Lovforslaget. I al Almindelighed er det imidlertid min Opfattelse, at man bør have en central Myndighed til at afgøre de forskellige Spørgsmaal. Det er jo nemlig ikke alene den lokale Færdsels Interesser, der skal varetages, men disse Afgørelser kan faa Betydning for mange andre Forhold. Jeg mener derfor, at de Tilladelser, de lokale Myndigheder giver, og de Indskrænkninger, de foretager, i nogen Grad bør kunne prøves af højere Myndigheder.

Jeg ser med Tilfredshed, at det i Lovforslaget foreslaas at gøre Føørernes Udannelse noget mere betryggende, end den er efter de gældende Bestemmelser, idet